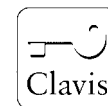

LUC HANEGREEFS

**ALLEEN
MEISJES
KUNNEN VLIEGEN**

Andere boeken van Luc Hanegreefs bij Clavis

DeSoto Adventurer 1961

De ring van Commodus

Vikingbloed

Vervloekt

Heksenjong

Volle Maen

Ik zal op je wachten

Vreemdeling

Luc Hanegreefs

Alleen meisjes kunnen vliegen

© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: geschiedenis, familie, Tweede Wereldoorlog, Lebensbornkliniek

NUR 284

ISBN 978 90 448 4485 6

D/2022/4124/107

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.luchanegreefs.be

PROLOOG

‘Vertel nog eens over de vogel.’

‘Maar je hebt dat verhaaltje al zo vaak gehoord, lieverd.’

‘Toe?’ Het meisje nestelde zich vol verwachting onder de dekens, toen haar oma op de rand van het bed ging zitten.

‘Goed dan. Maar daarna doe ik het licht uit!’ De vrouw sloot haar ogen en begon te vertellen. ‘Nog niet zo heel lang geleden was er een meisje dat in een kasteel woonde. Het kasteel was groot en oud, en het had een heel hoge toren.’

‘Net zoals ons kasteel?’

‘Bijna even hoog!’ De vrouw glimlachte. Ook die onderbreking hoorde bij het ritueel dat ze samen al zo vaak hadden doorlopen. ‘Bijna elke dag klom het meisje tot boven in de toren om uit te kijken over de omgeving. Van daarboven zag ze alles wat er gebeurde rondom het kasteel. Urenlang kon ze zitten kijken, want ze kwam niet vaak buiten het kasteeldomein en van hieruit kon ze een deel van de wereld zien. Elke dag dat ze vanuit de toren om zich heen keek, ontdekte ze andere dingen. Soms trok een onweer over het kasteel heen. Dan hoorde ze de donder en zag ze de bliksemschichten. Soms waren beneden mensen aan het werk op het veld en dan wuifde ze naar hen. De boeren wuifden altijd terug, want ze wisten wie het meisje in de toren was. Zo gingen de jaren voorbij. Maar op een dag zag ze iets wat ze nooit eerder had gezien: de boeren hadden hun ploegen in de steek gelaten. Vreemde soldaten waren het

land binnengedrongen. Het meisje kon vanuit de toren zien hoe ze tussen de bomen slopen en met hun wapens in de aanslag over de verlaten velden liepen. Geschrokken holde ze de trap af en verstopte ze zich in haar kamer.

‘Achter een gordijn?’

‘Precies. Daar, in haar kleine kamer, hield het meisje zich verborgen terwijl de soldaten het hele land veroverden en vreselijke dingen deden.’ De stem van de vrouw haperde. ‘Maar elke dag opnieuw beklom ze stiekem de trap van de toren, om te zien of de soldaten nog niet waren vertrokken.’

‘De vogel.’ Het klagerige stemmetje werd traag en slaperig. ‘Waar blijft de vogel?’

‘Nog een beetje geduld, lieverd. Op een dag kwam een jonge vrouw aan bij het kasteel. Ze trommelde met haar vuisten op de voordeur. Ze zei dat ze op de vlucht was voor de soldaten. Ze had een baby’tje bij zich en ze was bang dat haar kind iets zou overkomen. Daarom vroeg ze het meisje of zij niet voor de baby wilde zorgen, tot de soldaten verdwenen waren en alles weer veilig was. Dan zou ze haar kindje komen terughalen, beloofde ze. Zodra ze het had achtergelaten, was ze weer weg. Net zo plots als ze aan de deur van het kasteel was verschenen.’

‘Een vogel,’ klonk het zwak vanonder de dekens.

‘Ja. Na haar laatste woorden was de vrouw in een vogel veranderd en weggevlogen. Elke dag klom het meisje naar de toren. Telkens wanneer daarboven vogels om haar heen vlogen, hoopte ze dat een ervan de jonge vrouw was die de baby bij de voordeur had achtergelaten, en dat ze snel zou terugkeren om haar dochttertje te zoeken.’

Naast de vrouw bleef het stil. Ze bukte zich over het slapende

kind en drukte voorzichtig haar lippen op het kleine voorhoofd.

‘En het meisje heeft die hoop nog altijd niet opgegeven,’ zei ze zacht. ‘Zelfs niet nu die soldaten al lang uit het land zijn verdwenen.’

De sneeuw kraakte onder gehaaste voeten. Het gehijg klonk luid in de koude schemering van het bos. De gestalte die zich een weg baande tussen de bomen en struiken keek geen ogenblik achterom. Een mantel bleef achter een tak haken en scheurde. Ver weg huilde een wolf. Een tijdlang keerde de stilte terug in het bos, tot ze opnieuw werd verbroken. Mannenstemmen.

‘Ze mag niet ontsnappen!’

‘Geen nood, Jacob. We hoeven haar voetsporen maar te volgen.’

‘Er is nog meer sneeuw op komst. Het zal snel donker zijn.’

Bij een riviertje aarzelde de gestalte heel even. Ze hapte naar adem toen ze het water in liep en snel in de richting van enkele struiken waadde die ver over de oevers reikten.

De schemering had zich tussen de bomen genesteld toen ook de drie achtervolgers de smalle stroom bereikten. Trappelend bleven ze staan.

De man die Jacob werd genoemd, liep tot bij de rand van de oever. Zijn ogen zochten tevergeefs naar voetafdrukken aan de overkant. ‘Ze is door het water verder gelopen, natuurlijk. Jullie zoeken stroomafwaarts, ik ga stroomopwaarts. We moeten haar vinden.’

Hij volgde de oever tot hij bij enkele overhangende struiken kwam. Op zijn mond verscheen een flauwe glimlach. ‘Kom maar tevoorschijn, juffrouw Cornelia. Het heeft geen zin om je nog langer te verstoppen.’

Er kwam geen antwoord. Alleen het water fluisterde terwijl het zich een weg baande tussen de takken. Ten slotte zocht hij een lange

stok waarmee hij het struikgewas opzij duwde. De stroming slorpte de sneeuw geruisloos op. De kale takken hadden niets te verbergen.

‘Verdomme!’

Het was bijna donker toen de drie achtervolgers opnieuw samenkwamen. De sneeuwvlokken werden dikker en stapelden zich snel op. De kruinen van de bomen waren verdwenen in de duisternis.

‘Ze is ontsnapt.’ Degene die sprak, stampte met zijn voeten op de grond en blies in zijn handen. ‘We kunnen hier niets meer doen.’

‘Ze kan geen enkele kant op,’ viel de tweede man hem bij. ‘Als ze door het water is gelopen, zijn haar voeten intussen zeker bevroren. Ze zal wel met hangende pootjes naar het kasteel terugkeren.’

‘Daar ben ik nog niet zo zeker van.’ Jacob keek om zich heen. ‘Jullie kunnen teruggaan. Haal de koets en kom ermee naar de mijlpaal. Ik blijf voorlopig hier.’

Zodra de twee knechten verdwenen waren, liet hij zich neerzakken aan de voet van een boom. Hij veegde de sneeuw opzij, sloeg zijn armen om zich heen en verbeet de kou. Het gehuil van de wolf kwam dichterbij. Hij twijfelde er niet aan dat het meisje zich snel zou vertonen.

Pas nadat de duisternis zich tussen de bomen had verspreid, durfde Cornelia uit haar schuilplaats tevoorschijn te komen. Haar voeten voelden aan als klompen ijs en het vooruitzicht van de lange nacht deed haar huiveren. Heel even dacht ze aan de open haard in de grote salon met de rode wanden en de spiegels die het licht van de kaarsen weerkaatsten, maar ze schudde de verleiding van zich af. Ze moest zo snel mogelijk uit het bos zien te komen, zo ver mogelijk van het kasteel vandaan.

Moeizaam strompelde ze voort. Haar voeten stuwden de sneeuw

voor zich uit, tot hij zich had opgehoopt en ze zich uitgeput op de grond liet zakken. Op handen en knieën kroop ze verder. Ze mocht niet opgeven. Niet nu ze er eindelijk in was geslaagd om uit het kasteel weg te komen.

‘Juffrouw Cornelia?’

‘Jacob,’ zei ze schor, zonder op te kijken.

‘Waar dacht je naartoe te vluchten?’

‘Laat me gaan, Jacob. Je weet wat hij met mij van plan is.’

‘Het spijt me, juffrouw Cornelia, maar het heeft geen zin om nog langer in het bos te blijven. Je kunt nergens naartoe. Je zult doodvriezen.’ Hij hurkte neer, klopte de sneeuw van haar dunne lederen laarzen en keek haar bezorgd aan toen ze een kreet van pijn slaakte. ‘Je moet zo snel mogelijk naar huis, voor je voeten helemaal bevroren zijn. Birgit zal je verzorgen.’

Het meisje protesteerde zwak toen hij haar overeind hielp. Nadat ze met een verkramppt gezicht enkele moeizame stappen had gezet, tilde hij haar op en droeg hij haar tussen de stammen en de struiken tot ze een breed pad bereikten dat dwars door het bos sneed. Hij veegde de sneeuw van een grote, verweerde steen en zette haar er voorzichtig bovenop neer.

‘Hier wachten we.’

De sneeuw lichtte op in de gloed van lantaarns. Paardenhoeven klonken dof op het pad. De koets stopte vlak bij de steen en achter het raampje verscheen een gezicht. De kleine deur werd opengeklapt, maar Cornelia maakte geen aanstalten om in te stappen.

‘Wel? Waar wacht je op?’ vroeg een geërgerde stem.

Ze wierp een hulpeloze blik naar Jacob, maar die schudde zijn hoofd. Hij ondersteunde haar toen ze onhandig in de cabine klauwde.

De man in de koets leunde achteruit en liet zijn ogen tevreden over het meisje glijden. Hij glimlachte kil. ‘Maak je geen illusies, lieve dochter. Ik zal ervoor zorgen dat je niet nog een keer probeert te ontsnappen!’

De koetsier liet de zweep knallen. Wolkjes adem stegen op uit de neusgaten van de paarden. De wielen lieten diepe sporen achter terwijl de koets schommelend in de duisternis verdween. De sneeuwvlokken en de donkere nacht doofden snel het licht van de olielampen.

Jacob schudde een huivering van zich af en begon te voet aan de terugtocht naar het kasteel.

Het jaar 1899 was nog maar enkele weken oud, maar hij had een voorgevoel dat het weinig goeds zou brengen.